

Voorwoord

Voor mijn vader,
die zijn eigen weg ging.
en een stukje van die weg
in mij achterliet.

En zo begon het

Ergens in een stad ging een voordeur open.

Een oude man bleef even in de deuropening staan. Achter hem was het warm en stil. Voor hem lag de straat, zoals die er iedere ochtend lag. Toch voelde het vandaag anders.

Hij keek omhoog.

Boven de huizen lag een mooi wolkendek. Witte en grijze wolken dreven langzaam voorbij en lieten af en toe een stukje blauwe hemel zien.

Hij wachtte.

Waarop wist hij eigenlijk niet.

Misschien op het juiste moment.

Misschien op iets wat niet zou komen.

Hij haalde diep adem en voelde de koele lucht zijn longen binnenstromen. Even sloot hij zijn ogen.

Nog één keer, dacht hij.

Kom op.

Een traan gleed langzaam over zijn wang. Hij veegde hem niet weg.

Hij wist dat zijn einde dichterbij was gekomen. Niet vandaag, misschien ook niet morgen. Maar dichtbij genoeg om het niet langer te kunnen wegdenken.

Hij had er lang niet over willen nadenken.

Het leven was altijd doorgegaan.

Er was altijd wel iets geweest.

Werk. Het huis. Kinderen. Later de kleinkinderen. Dingen die gemaakt moesten worden, dingen die gerepareerd moesten worden. Een verjaardag, een vakantie, een boodschap. Het gewone leven dat je bezighoudt en waarvan je pas later begrijpt hoe bijzonder het eigenlijk was.

Vandaag wilde hij nog één keer lopen.

Alleen.

Zijn vrouw bleef thuis. Ze wist dat hij even naar buiten ging, maar niet waarom.

De kinderen wisten helemaal niets.

Die hadden inmiddels hun eigen leven.

Hij keek nog één keer naar binnen.

Toen trok hij de deur zacht achter zich dicht.

De straat was rustig. Voor een stad tenminste. In de verte klonk het geluid van verkeer. Een ambulance reed ergens door de stad en de sirene verdween langzaam tussen de huizen.

Maar dichterbij hoorde hij andere geluiden.

De merels.

De mussen in het tuintje.

Het zachte ruisen van de bomen aan het begin van de straat.

Hij glimlachte even.

Sommige dingen waren gelukkig niet veranderd.

Hij liep langzaam verder.

Zijn benen voelden zwaarder dan vroeger. Niet pijnlijk, maar zwaar. Alsof ze wisten dat vandaag niet zomaar een wandeling was.

Om de hoek kwam hij bij de doorgaande weg.

Daar was het drukker.

Auto's reden achter elkaar voorbij. Hij bleef aan de kant van de weg staan en wachtte.

Vroeger zou hij gewoon zijn overgestoken.

Nu wachtte hij.

Een auto. Nog één.

Toen nog een.

Uiteindelijk remde een automobilist en bleef voor hem staan.

De oude man knikte vriendelijk en stak zijn hand op.

De bestuurder keek hem aan en knikte terug.

Het duurde maar een seconde.

Een blik.

Een klein gebaar.

Toch bleef het even bij hem.

Hij liep naar de overkant en keek de auto na toen die weer optrok.

Wat een verkeer.

Hij schudde zijn hoofd.

Hier stonden vroeger koeien.

Hij bleef even staan.

Het was vreemd hoe een plek tegelijk hetzelfde en totaal anders kon zijn.

Hij hoefde zijn ogen maar te sluiten en hij zag het weer.

De weilanden.

De sloten.

De oude boerderijen.

Het weidse uitzicht.

En de geur.

Gras, aarde, bloemen.

En natuurlijk de koeien.

Hij moest er even om lachen.

De weidebloemen vond hij toch altijd lekkerder ruiken.

Hij was hier opgegroeid.

Toen de stad nog een dorp was.

Toen je vanaf deze plek veel verder kon kijken dan nu.

Hij liep verder en kwam bij het oudere gedeelte van de stad.

Vroeger noemden ze het de boerenbuurt.

Een vreemde naam nu.

Want van de boerenbuiten was nog maar weinig over.

De weilanden waren verdwenen. Waar vroeger gras groeide, stonden nu huizen. Waar koeien liepen, stonden auto's.

Hier en daar was nog een stukje groen overgebleven.

Een grasveldje met een speeltoestel.

Hij keek ernaar.

Kinderen zouden hier later misschien spelen.

Maar ze zouden nooit weten wat hier vroeger was geweest.

Hij liep langs de oude huizen en boerderijen.

De meeste stonden er nog.

Dat verbaasde hem.

Achter de huizen lagen vroeger de tuinen en de landerijen. De huizen waren van de straat gescheiden door een sloot en ieder huis had zijn eigen bruggetje.

Hij zag het weer voor zich.

Kinderen die over de bruggetjes renden.

Vrienden die hem riepen.

Familie die ergens achter een deur woonde.

Hij had hier gespeeld.

Urenlang.

Er was geen telefoon geweest die hem naar huis riep. Geen scherm waarop de tijd stond. Als het donker werd, wist je dat het tijd was om naar huis te gaan.

Hij liep langzaam verder.

Een oude wilg hing over het water.

De takken bewogen zachtjes in de wind.

Tussen de bladeren kwetterden vogels.

Een kat schoot plotseling de straat over en verdween tussen twee huizen.

De oude man bleef staan.

Hij keek naar de sloot.

Het water bewoog nauwelijks.

Voor een moment voelde het alsof de tijd hier minder snel was gegaan.

Alsof hij alleen maar even zijn ogen hoefde te sluiten om weer die jongen te zijn.

Hij liep naar een bankje aan het pleintje en ging zitten.

Tegenover hem lag de sloot.

Heel vroeger had hier een kerk gestaan.

Nu stonden er huizen.

Hij keek naar de plek waar de kerk had moeten zijn.

Hij kon zich nog herinneren hoe familie van zijn moeder hier woonde. Hij kwam er vroeger regelmatig.

Daar was het altijd gezellig.

Er was altijd wel iets lekkers.

En er was tijd.

Tijd om te luisteren.

Tijd om te praten.

Hij had tot het einde contact met hen gehouden.

Nu waren ook zij verdwenen.

De zon kwam langzaam tussen de wolken vandaan en legde een warme plek op zijn gezicht.

Hij hield zijn handen in het licht.

De warmte voelde prettig.

Niet alleen aan zijn handen.

Ergens vanbinnen leek iets zachter te worden.

Alsof de kou die hij al een tijdje met zich meedroeg, even minder werd.

Hij keek om zich heen.

Waar vroeger gras had gestaan, lag nu bestrating.

Lantaarnpalen stonden netjes langs de straat.

Achter iedere voordeur woonde iemand.

Mensen die waarschijnlijk hun eigen leven leidden.

Hij dacht aan zijn eigen leven.

Aan de mensen die hij had gekend.

Aan degenen die waren gebleven.

En aan degenen die waren gegaan.

Misschien zou hij ze weerzien.

De gedachte kwam zomaar bij hem op.

Hij wist het niet.

Eigenlijk wilde hij het nog niet weten.

Niemand was ooit teruggekomen om te vertellen hoe het daar was.

Hij glimlachte om die gedachte.

Alsof iemand hem ooit het antwoord zou kunnen geven.

Hij bleef nog even zitten.

De zon stond inmiddels wat hoger.

Zijn benen waren uitgerust.

Hij keek naar de weg die voor hem lag.

Er was nog tijd.

Nog één keer.

Hij zette zijn handen op zijn knieën en kwam langzaam overeind.

Hij keek nog eenmaal naar het water.

Toen draaide hij zich om.

Eén stap.

Toen nog één.

En nog één.

Hij liep verder.

De kastanje

Ouder worden had hij eigenlijk nooit zo erg gevonden.

Het oud zijn was iets anders.

Dat brak hem de laatste tijd soms op.

Alles ging trager. Op het gemak, terwijl vroeger alles bijna vanzelf leek te gaan. Toen ging het leven van het ene naar het andere. Nu moest hij soms wachten tot zijn lichaam had besloten dat het verder wilde.

Hij liep rustig door.

Een paar vogels vlogen voor zijn voeten weg. Een duif bleef eigenwijs voor hem uit lopen, alsof hij niet van plan was om voor een oude man opzij te gaan.

De duif koerde luid.

Uiteindelijk vloog hij met tegenzin een stukje opzij.

Eigenwijs beest, dacht de oude man.

Overal zaten tegenwoordig duiven.

Vroeger was dat anders geweest. Toen zag je hier geen stadsduiven. Af en toe een houtduif, hoog in de kastanjabomen.

De kastanjabomen stonden er nog.

Trots en volhardend.

Hij keek omhoog.